

Arrest

nr. 91 176 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 4 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 oktober 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1950 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 aangezien de gerechtelijke procedure tegen betrokkene schijnhuwelijk hangende was tussen 15.06.2009 en 15.12.2009 en betrokkene zodoende geen aanvraag heeft ingediend. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene gehuwd was met de heer [C. M.] (nationaliteit: Belg) en dat zij op basis van dit huwelijk in het bezit is geweest van 'een legaal verblijf kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar Het huwelijk op 23.03.2011' door het Hof van Beroep van Antwerpen (ref 210/AR/1229) vernietigd werd als zijne een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden zoals familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen financiële middelen zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene vraagt gehoord te worden door de Commissie van Advies ; er dient echter opgemerkt te worden dat er geen mondelinge procedure voorzien is bij een aanvraag volgens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het element dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit beschikt en de elementen van integratie (betrokkene verblijft sinds 2002 in België, heeft gewerkt, legt loonfiches en een arbeidscontract voor en is werkbereid, zou Nederlands spreken en taallessen volgen, heeft sociale banden uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor); deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3. Op 4 juni 2012 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art.7, al1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoekster immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zou worden vernietigd en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, wat in casu niet het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert een eerste en enig middel aan, *“genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, de redelijkheidsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat:

1.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag van verzoekster onontvankelijk en stelt dat verzoekster in staat is om, zij het tijdelijk, België te verlaten en terug te keren naar Marokko om aldaar een machtiging aan te vragen via de Ambassade.

2.

Verzoekster is echter van oordeel dat zij in de onmogelijkheid is om, zelfs tijdelijk, terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat in dit opzicht in de aanvraag als buitengewone omstandigheid beroep werd gedaan op artikel 8 EVRM ..

Verzoekster verblijft reeds sinds 2002 op legale wijze in België en IS alle bindingen met haar herkomst-land verloren.

Verzoekster heeft hier haar ganse leven uitgebouwd en IS hier steeds officieel tewerkgesteld geweest; (zie originele stukkenbundel bij stuk 5)

Haar laatste werkgever is nog steeds bereid haar verder officieel in dienst te nemen (zolang dit officieel mogelijk is) en onderneemt thans nog alle moeite om een arbeidskaart voor haar te kunnen bekomen.

Dat ingeval verzoekster verplicht zou worden, zij het tijdelijk, terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, er een schending dreigt van het recht op het privé- en gezinsleven van verzoekster;

Verzoekster heeft immers geen enkel belang meer in Marokko, zij dreigt zelfs aan haar lot te worden overgelaten indien zij zich terug naar Marokko zou begeven, niet enkel moreel gezien doch ook financieel;

Het is voor verzoekster dan ook zeer moeilijk, zij het onmogelijk, om terug te keren naar haar thuisland;

Door een terugkeer verplicht te stellen zou een schending dreigen van artikel 8 EVRM;

De aanvraag van verzoekster dient derhalve ontvankelijk te worden verklaard;

3.

Verzoekster riep ook humane redenen in om haar te machtigen haar aanvraag in België in te dienen.

Verzoekster is gedurende 9 jaar een burger geweest die zich aan de Belgische wetgeving heeft gehouden en al haar verplichtingen is nagekomen;

Men kan moeilijk van haar verwachten dat zij onmiddellijk België verlaat en hier alles achterlaat wat zij gedurende 9 jaar heeft opgebouwd;

Verzoekster haar eerdere verblijfsrecht is ingetrokken wegens de nietigverklaring van haar huwelijk.

Aangezien verzoekster buiten haar wil om het huwelijksleven met de heer [C.] niet heeft kunnen verderzetten (wegens zijn overspelige relatie) en hieruit later ook een nietigverklaring van het huwelijk is gevolgd, dient minstens haar goede trouwen legitieme intenties in haar voordeel te spelen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag.

Verzoekster heeft ook in de procedure nietigverklaring het voordeel gevraagd van het putatief huwelijk.

Verzoekster is te goeder trouwen heeft steeds het geloof gehad dat een geldig huwelijk werd aangegaan. Verzoekster is zelf slachtoffer geworden van overspelig gedrag van haar echtgenoot.

Verzoekster vraagt dan ook dat de Minister minstens in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid al deze elementen zou willen aanvaarden om de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

4.

Verzoekster vroeg tot slot om in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Minister haar het voordeel te willen toekennen van de destijds toepasselijke bepalingen van de instructie van 19/07/2009 waarbij de aanvragen ingediend tussen 15/09/2009 en 15/12/2009 automatisch als ontvankelijk werden beschouwd.

Indien de gerechtelijke procedures sneller afgehandeld hadden kunnen worden en verzoekster niet lang had moeten wachten op een uitspraak ten gronde, had zij mogelijks vroeger al had verdict gekregen dat het huwelijk met de heer [C.] werd nietig verklaard. Indien dit zou hebben plaatsgevonden ten tijde van de instructie van 19/07/2009 dan had verzoekster tijdens de periode van 15/9/2009 tot 15/12/2009 al een aanvraag conform artikel 9bis kunnen indienen en dan ontheven geweest zijn van de bijzondere bewijslast omtrent de buitengewone omstandigheden.

Het feit dat pas in maart 2011 een eindarrest werd verkregen (terwijl de initiële dagvaarding dateert van 21/08/2008) is geenszins te wijten aan verzoekster. Haar toenmalige raadsman heeft steeds de procedure met de nodige spoed en diligentie voortgezet. Bovendien dient benadrukt te worden dat de eerste rechter de vordering tot nietigverklaring ongegrond heeft verklaard. Het hoger beroep is ingezet geweest door het Openbaar Ministerie, hetgeen uiteraard hun recht is doch er wel voor heeft gezorgd dat pas in maart 2011 een eindbeslissing kon worden verkregen, waardoor verzoekster in 2009 nog geen enkele reden had om een regularisatieverzoek in te dienen.

5.

De motivering van de bestreden beslissing kan echter niet volstaan om de voorgaande argumenten van verzoekster te beantwoorden en deze niet in aanmerking te nemen.

De Minister stelt in haar beslissing het volgende:

a) De criteria van de instructie zijn niet meer van toepassing

b) Het feit dat verzoekster gehuwd was met een Belg en legaal verblijf heeft gehad kan niet weerhouden worden aangezien het huwelijk vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk. Een terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen staat niet in disproportie met het recht op een gezins- of privéleven. Een tijdelijke verwijdering brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden zoals familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij korte tijd zou kunnen verblijven.

c) Het element dat de broer van betrokkene Belg is de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en kunnen in deze fase niet behandeld worden. Verzoekster is niet akkoord met deze motivering, dit om volgende redenen:

a) De instructie werd vernietigd doch de Minister heeft dienaangaande een discretionaire bevoegdheid en kan rekening houden met de bijgebrachte elementen door verzoekster, o.a. de humane redenen, om de aanvraag toch ontvankelijk te verklaren. Verzoekster verwijst in het bijzonder naar de omstandigheden dat zij naar haar intenties wel degelijk een legaal huwelijk heeft afgesloten en dat zij sinds 2002 legaal in België verblijft, hier geïntegreerd is en zich steeds zorgvuldig heeft gedragen.

b) Het feit dat het huwelijk werd nietig verklaard hoeft nog niet te betekenen dat de Minister geen rekening zou kunnen houden met de bijzondere banden van verzoekster met België en waardoor het als logisch te beschouwen valt dat verzoekster moeilijk kan terugkeren naar Marokko.

c) Verzoekster heeft op geen enkele wijze noch banden met Marokko. Zij heeft vanaf haar komst naar België volledig verbroken met Marokko. Zij heeft geen goede band meer met Marokkaanse familieleden omdat zij nooit contact met hen heeft gehouden en zij enkel haar huwelijksleven in België had. De Minister gaat er zomaar van uit dat er iemand in het herkomstland ter beschikking is voor opvang en steun, hetgeen echter niet het geval is. Verzoekster verblijft al 10 jaar in België en kan, niet terugkeren naar Marokko. Verzoekster heeft enkel nog banden met haar Belgische broer die hier verblijft.

d) De Minister weigert om rekening te houden met het gegeven dat de broer van verzoekster Belg is, hetgeen nochtans cruciaal is om de bijzondere banden van verzoekster met België te beoordelen, en bijgevolg ook van belang is om na te gaan of verzoekster kan terugkeren naar Marokko. De Minister heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het element dat het enigste familielid waarmee verzoekster nog contact heeft, haar Belgische broer betreft.

De Minister heeft bij de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid gaat men er ten onrechte van uit dat verzoekster op opvang kan rekenen in haar land van herkomst, hetgeen niet het geval is.

Verzoekster verblijft 10 jaar in België en heeft hier haar privé- en professionele leven uitgebouwd. Zij kan niet terugkeren naar Marokko. Haar enigste familielid is haar Belgische broer.

Verzoekster dient gemachtigd te worden haar aanvraag in België in te dienen.

De Minister heeft bij de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en is onzorgvuldig geweest in de besluitvorming. Bovendien gaat dit in tegen het redelijkheidsbeginsel en vloeien er voor verzoekster ernstige nadelen uit voort indien zij verplicht wordt terug te keren naar Marokko. Verzoekster zal ginds geen opvang hebben en zal ook van daaruit financieel niet in staat zijn om terug te keren naar België ingeval haar aanvraag goedgekeurd zou worden, hetgeen ernstig te betwijfelen valt nu de Minister al met de voorgaande elementen geen rekening houdt.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden.”

3.2. Voor zover verzoekster de schending opwerpt van de motiveringsverplichting gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen. Uit verzoeksters betoog blijkt immers dat ze inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Hij dient met elk element rekening te houden en daaromtrent te motiveren. De Raad mag zijn oordeel niet in de plaats stellen van dat van de verwerende partij. Hij kan wel nagaan of de gedane beoordeling de redelijkheidstoets doorstaat.

3.6. Uit een vergelijking van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt en het verzoekschrift blijkt dat de punten 1 t.e.m. 4 van het verzoekschrift nagenoeg overeen-

stemmen met wat gelezen kan worden in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Met een herhaling van het betoog ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging wordt geen schending aangetoond van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.7. Uit het betoog onder punt 5 van het verzoekschrift blijkt voornamelijk dat verzoekster het niet eens is met de eerste bestreden beslissing en dat ze in se de elementen aanhaalt die haar zaak kenmerken. Ook dit toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.8. Met de herhaling van haar argumenten met name dat zij sinds 2002 in België verblijft, hier geïntegreerd is, zich steeds zorgvuldig heeft gedragen, dat zij bijzondere banden heeft met België, dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft en haar overtuiging dat het als logisch te beschouwen is dat ze moeilijk kan terugkeren naar Marokko, toont verzoekster niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing daaromtrent, namelijk *“Wat betreft het element dat de broer van betrokkene de Belgische nationaliteit beschikt en de elementen van integratie (betrokkene verblijft sinds 2002 in België, heeft gewerkt, legt loonfiches en een arbeidscontract voor en is werkbereid, zou Nederlands spreken en taallessen volgen, heeft sociale banden uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor); deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, niet deugdelijk zou zijn.

3.9. Verzoekster heeft blijkens haar aanvraag om machtiging tot verblijf vanaf haar geboorte in 1967 tot aan haar aankomst in België in juni 2002, dit op grond van een visum gezinshereniging dat uitgereikt werd op grond van een huwelijk met een Belgische man, dat naderhand werd nietig verklaard bij een arrest van 23 maart 2011 van het hof van beroep van Antwerpen, steeds in Marokko verbleven. Verzoekster poneert in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging dat zij geen enkele binding meer heeft met haar herkomstland, herhaalt dit in haar verzoekschrift en voegt eraan toe dat zij *“nooit contact”* heeft gehouden met haar Marokkaanse familieleden, maar zij toont niet aan noch maakt zij aannemelijk dat zij geen enkele binding meer heeft met het land waar ze afgerond 35 jaar geleefd heeft of dat de contacten met het herkomstland totaal verloren zijn gegaan tijdens haar verblijf in België van afgerond 10 jaar. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht, *“Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden zoals familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst”*. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien in het hoger vermelde arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 23 maart 2011 kan gelezen worden dat verzoekster op 7 augustus 2006 te Berkane (Marokko) opnieuw in het huwelijk getreden is met de heer Y.Z., van Marokkaanse nationaliteit.

3.10. Voor wat betreft verzoeksters broer die de Belgische nationaliteit heeft, toont verzoekster niet aan dat zij met hem een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Relaties tussen broers en zussen, *“do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties”* (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekster toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet aan. De bestreden beslissing strekt er alleszins niet toe verzoekster voorgoed te doen terugkeren naar Marokko en de opbouw van een privéleven in België of een gezinsleven met haar broer onmogelijk te maken. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt *“(staat) de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit (...) ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.”* Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen dat haar goede band met België en haar integratie alhier alsmede de aanwezigheid van haar Belgische broer maken dat het voor haar bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar Marokko en aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.11. Verzoekster kan voorts niet ontkennen dat haar verblijf in België gedurende afgerond tien jaar het resultaat is van een huwelijk dat naderhand werd nietig verklaard bij arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 23 maart 2011. Het huwelijk werd geacht een schijnhuwelijk te zijn, wat strijdig is met de Belgische en internationale openbare orde. Verzoekster benadrukt zowel in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging als in haar verzoekschrift dat zij ter goeder trouw was, maar de Raad

dient vast te stellen dat in het voormeld arrest het voordeel van een putatief huwelijk niet toegekend werd aan verzoekster hoewel zij daarom gevraagd had. Dit werd als volgt gemotiveerd in het arrest, *“Het staat immers vast dat zij geenszins te goeder trouw was. Niet alleen blijkt dat zij zich lange tijd onttrokken heeft aan enige controle van de politiediensten, maar uiteindelijk genoot zij als buitenlandse het grootste voordeel bij het huwelijk, m.n. verblijfsrecht in België.”*

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing *“Het feit dat betrokkene gehuwd was met de heer [C. M.] (nationaliteit: Belg) en dat zij op basis van dit huwelijk in het bezit is geweest van ‘een legaal verblijf kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar Het huwelijk op 23.03.2011’ door het Hof van Beroep van Antwerpen (ref 210/AR/1229) vernietigd werd als zijne een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde”*, dan ook deugdelijk en pertinent.

3.12. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris rekening dient te houden met de vraag of een vreemdeling beschikt over opvang en financiële steun tijdens de periode dat deze verblijft in het land van herkomst in afwachting van het resultaat van een ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, toont verzoekster met haar bloot betoog niet aan dat zij in Marokko niet op opvang of financiële steun kan rekenen. Verder kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 3.9.

3.12. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA